

ANYÁM

Szilveszter emel föl,
 bal kezében megsimogat,
 átrak a jobb gyűrűs kezébe,
 letesz a fagyos földre,
 hogy fölrepülj a változatlan szélben,
 hogy a világból szállj ki,
 és elfelejtsünk aranyzinórjainkkal,
 ebédeink fogásaival, gyerekhangunkkal együtt,
 örök baromfiudvar
 tolláskodik a nyári délutánban,
 a gaz vörösre érleli virágát,
 belevonzol sötét ruhád az éjszakába,
 nem tudod, hogy elvesztettünk téged,
 nem tudod miért vagyunk kopárak,
 baljós csillagod rajtunk átvilágít.

EGY FEHÉR HAJSZÁLRA

Fehér hajszál az ujjhegyen,
 borbélyvicc, múlt ifjúság,
 neked kígyóhasvillanás,
 a pusztulás iránytűje,

ne tűnődj rajta, ne csodáld,

oféliák fehér fátylának bolyhait
 hordod sötét kabátodon,
 parfóm, verejtek párolog,
 ide sohase tűz a nap,
 e fénytelen térdhajlatok
 nem a te szerelmesedé,
 fordítsd el arcodat,
 pangó műhelyed sarkai
 nem otthonod, nem a hazád,
 hol ábrándokat gyártanak,
 a napvégekhez, a halál
 falas pusztasága elé
 pénzsusogást, tündérmesét,

itt egyedül vagy mint a vad,

tűnj el az emléktelenek
 szeme elől, vissza ne nézz,
 mert fényes autókerekek
 ütik el tükörképedet,
 a meccseken a te fejed
 árnyát tapossák, görgetik,
 s leszel amit rádmondanak:
 álarcod, álneved, álruhád,

inkább hiányozz, bujdokolj,

sohase ítélhessenek,
 akiket mindig megítélsz,
 ugráltatlan báljaikon,
 míg elmúlik az ifjúság,
 aztán hideg szerszámnyelek,
 kacsintáshálók, suttagás,

kitüntetettek ünnepi
alázata, időzavar,
főnöki szemtől izgatott
lábdobogás, szívdobogás,

aztán a sivatagi por,
a meszes lelkek zátonya,

siess, még nem hasonlítasz,

csak remegsz mint a kicsi fa
az első lombhullás után,
főlirod félelmeidet
a madarak szárnyaira.

JOBBÁGY KÁROLY

NEM CSAK NYELVMESTER...

(Tanítványaimnak)

Nem csak „nyelvmester” voltam én,
süket és buta szógyakorlatok
hangszórója, lelketlen verklizője,
még ha vak sorsom ide is lökött.

Talán akadt, ki megérezte bennem
a vergődő, nyűszítő menekültet.
Hisz' rajtam állt csak — oklevél szerint
beszélhettem volna irodalomról...
költőkről...

élő és holt istencinkről,
akiknél én sem vagyok kevesebb,
mert van világ, mit én álmodtam létre...
de tudtam, akkor — nincs mentség! — elégek
a készülés álmatlan éjszakáin
s a dolgozatok szép mámort ölő,
emelet-magas máglyatüzein.

Ezért... ezért választottam hát inkább
egy idegen nyelv szűk ösvényeit.
Arany, Babits latint is tanítottak
s Juhász Gyula... — Radnóti franciát.

Ó, orosz nyelv!

Szenvedéseim nyelve.
Rémképeim ezen a hangon szólnak:
büntetőtábor... fagy... börtönvagon...
Mégis, ha csendül — Nyekraszovot hallom,
Puskin mesél — s a drága Jeszenyint;
Martinovot (szobámban verseket mond)
főrettük szerettem én e nyelvet,
szép szavait — röpítő szárnyait,
értük voltam (ha voltam) szigorú,
védtem munkám örök becsületét.